

Henna Karhu

Vihastus

Vihastus

Henna Karhu

Vihastus

© 2024 Henna Karhu

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7126-6

1

Kirkkaat peilit ympärilläni kertasivat metallisten liukuovien heijastamaa kuvaa, kun tuijotin niiden pinnasta irvokkaaksi vääntynyttä ilmettäni ja tummia hiuksiani, jotka pinta sai lainehtimaan lattiaa hiljaa keinuttaneiden aaltojen tavoin. Reppuni painoi raskaasti hartioitani, kun ahtauduin perimmäiseen nurkkaan muuraten matkalaukkuni itseni ja toisten matkustajien väliin. Jälleen uusia ihmisiä yritti sisään ahtaaseen hissiin, ja paniikki nousi sisälläni hakaten villisti rinnassani ja saaden kieleni pistelemään. Yritin olla välittämättä siitä, kun vedin tunkkaista ilmaa hitaasti keuhkoihini ja yritin keskittyä valoihin, jotka loistivat matalasta katosta kuin pelkojani ilkkuen. Täyteen pakatut matkalaukkuni törmäilivät vuoroin kumpaankin paljaaseen sääreeni matkustajien töniessä niitä tieltään kuin olisi ollut minun syytäni, ettei kukaan halunnut kiivetä kirjavien kokolattiamattojen peittämiä portaita.

Silitin ohuen puuvillahameeni helmaa kuin olisin voinut saada sen laskeutumaan alemmas, mutta luovutin tönäistessäni vuorostani kyy-närpäälläni vanhaa rouvaa. Nainen katsoi minua kuin jotain kengän-pohjaansa tarttunutta roskaa välittämättä selvästikään hitaasti

kasvavasta paniikistani, ja anteeksipyyntöni kuoli huulilleni, kun puristin hyttikorttini muovista läpyskää tiukemmin nyrkkiini peläten pudottavani sen. Kortti oli vaatimaton, ohut ja valkoinen, mutta sen kylkeen painetut numerot olivat minulle jotain ennenkokematonta. Etenkin niistä ensimmäiset, jotka kertoivat minun majoittuvan korkeammalla ja hienommin kuin olin ikinä ennen matkustanut.

Hissi heilahti vaimeasti, kun metallinen pingahdus rikkoi ympärilläni velloneen hälinän ja tyhjenevä kori salli minulle viimeinkin hetken hengähdyksen hikisten vartaloiden ja voimakkaiden hajuvesien kuumasta tungoksesta. Sanaton, pirteä musiikki soi vaimeasti kaiuttimista kuin pilkaten ihmisten kiirettä ja peiliseinät lievittivät hieman ahtaanpaikankammoani. Silti tunsin hengitykseni alkavan kulkea helpommin vasta kun jäljellä olimme vain minä ja ylisuuret matkalaukkuni.

Pureskelin huultani hermostuneesti, kun hissini ovet aukenivat viimein suhahtaen ylimmän kerroksen viileään hiljaisuuteen. Aulan suurista ikkunoista pilkotti aava meri, ja tuntui kuin sen ja minun välissä olisi ollut vain lasinen seinä, niin korkea ja kirkas, että näytti kuin sitä ei olisi ollutkaan. Tilasta lähti vain yksi ovi, ja sydämeni alkoi hakata villisti jossain vatsani pohjalla, kun raahasin laukkuni hitaasti sen luokse. En vielääkään tiennyt, kuka minut oli palkannut, enkä äkkiä ollut yhtään varma, että halusin edes tietää.

Olin valmistunut media-alalta vuotta aiemmin ja perustanut sydänystäväni Saran kanssa yrityksen. Se oli alkanut kuin vitsinä, hetken hurvitteluna sitä oikeaa asiakaskuntaa etsiessä, mutta olimme yllättyneet ehkä eniten itse, kun ideamme oli ottanut tuulta alleen ja nostanut meidät alamme huipulle. Olimme toki haparoineet ensin, tehneet virheitä ja maksaneetkin niistä, mutta nykyään päiväni kuluivat nopeasti yrittäessäni saada pikkujulkkiksia näyttämään paremmalta sosiaalisessa mediassa ja kehitellessäni kuvia ja tarinoita, joita he saattaisivat jakaa seuraajilleen.

Vaikka työni oli välillä todella pitkäväteistä, en hennonut valittaa. Minusta oli mukava miettiä tapoja millä voisimme tavoittaa asiakkaidemme yleisön entistä paremmin, ja vaikka raha oli minulle vain

keino maksaa vuokrani ja ruokani, olin tyytyväinen pieneen summaan, jonka olin saanut siirrettyä säästötililleni. Tulimme toimeen ihan mukavasti, ja muutaman pikkukatastrofin jälkeen olimme viimein päässeet tilanteeseen, jossa agentit ottivat meihin yhteyttä pyytääkseen apuamme vaikeimmille asiakkailleen. Olin toki seisonut suljettujen ovien edessä monta kertaa aiemminkin, autoinhan työkseni eräitä maailman varakkaimmista artisteista, mutta oli silti epätavallista, että he antoivat minun majoittua kaltaistensa seurassa.

Yleensä tiesimme etukäteen, kenen kuvaa seuraavaksi kiillottaisimme ja miksi, mutta tämä yhteydenotto oli ollut erilainen. Sara oli vastannut ensimmäiseen puheluun ja hoitanut managerin vaatimuksesta kaiken yhteydenpidon sen jälkeen kun olimme päässeet yhteisymmärrykseen korvauksista, jotka olivat tavallista suuremmat. Sitä vastaan olimme suostuneet siihen, että saisimme tietää asiakkaan henkilöllisyyden ja ongelmien syyn vasta tapaamisen hetkellä. Jos olin täysin rehellinen, se pelotti minua helvetisti. Olin tottunut siihen, että pahimmatkin tapaukset tunnustivat syntinsä meille etukäteen, joten kaikki tämä salailu? Asiakkaamme saattoi hyvinkin olla Lusiifer itse.

Tuijotin vankkaa, suljettua ovea kämmenet hioten ja harkitsin vakavasti kääntyväni kannoillani ja suuntaavani takaisin sataman suojiin. Ei voinut olla sattumaa, että niistä puhuttiin turvapaikkoina. Vaikeimmat tapaukseni olivat tuoneet minulle julkisuutta, ja saatoin häpeilemättä sanoa, ettei kukaan pyytänyt meitä enää vain saadakseen pientä viilausta imagoonsa. Sitä suuremmalla syyllä viisaampi nainen olisi kääntynyt kannoillaan ja lähtenyt.

Hissin ovet suhahtivat takanani kiinni ja laivan torvi soi kumeasti jossain ulkona, mutta epäröin silti. En tiennyt, mikä - tai kuka - minua oven toisella puolella oikein odotti. Väsähtänyt, vuosien ohiajama diiva, joka halusi vain lopettaa uransa? Itsestään ylisuuria luuleva tuore poikabändi? En tiennyt, mitä oikein toivoin, mutta oli vain yksi tapa selvittää asia, sanoin itselleni ja oikaisin hartiani. Parhaassa tapauksessa ehtisin juosta pois laivasta ennen kuin se lähtisi. Se tosin

tarkoittaisi laukkujeni hylkäämistä, mutta se olisi pieni hinta mahdollisesta mielenterveydestäni.

Lukon lukija piipahti hiljaa, kun näytin korttiani siihen. Valo vaihtui vihreäksi ja työnsin raskaan oven auki. Matkalaukkuni räjähtivät luovattoman kovaäänisesti kiskaistessani ne metallisen kynnyksen yli pienen eteiseen, joka aukeni suoraan vaikuttavaksi olohuoneeksi. Kummallakin sivulla oli ovia mitä ilmeisimmin makuuhuoneisiin, ja valtava panoraamanäkymä laivan keulaan ja kimaltavalle merelle leviittäytyi hillityn oleskelutilan takana. Häkellyttävän maiseman eteen oli sijoiteltu kaareva sohvaryhmä niin, että jokainen näki esteettömästi pehmeinä kuohuviin aaltoihin. Minä tahansa toisena päivänä olisin eksynyt niiden rauhoittavaan liikkeeseen, joka tuntui pehmeänä keinuntana jalkojeni alla, mutta en tänään. Vaahtopäiden sijaan katseeni kiinnittyi hiljaiseen hahmoon, jonka siluetti piirtyi terävänä kirkasta maisemaa vasten.

Nuorella miehellä oli kitara sylissään, ja aavemainen melodia kantautui hiljaisena korviini vahvojen sormien näppäillessä erehtymättömästi kireitä kieliä. Niiden sointi oli alakuloinen mutta leikittelevä, kuin hän olisi tietoisesti ottanut tutun kappaleen ja luonut siitä jotain uutta. Hän oli niin pitkä, että tumman t-paidan peittämät hartiat lähes kätkivät taakseen vaalean sohvan selkänojan ja tummat farkut kahahtivat pehmoista kangasta vasten, kun vaaleanruskeiden kiharoiden peittämä pää kääntyi suuntaani. Hän nosti käsivartensa sohvan selkänojalle, ja tumma, musta tribaali liikkui kuin käärme lihasten mukana.

- Benjamin. Ääneni oli kireä ja se hiipui sanan loppua kohti, kun säisitin näkemäni - ja sen, mitä miehen läsnäolo merkitsi. Vereni jäättyi suonissani ja alkoi sitten juosta kiehuvan kuumana, sillä jos Ben tosiaan istui tuossa kaikkien näiden armeliaasti kuluneiden vuosien jälkeen, se saattoi tarkoittaa vain sitä, että myös Hän oli jossain täällä.

Ikuinen vihani kohde, piikki ihossani, ärtynyt arpi muistoissani. Musiikin ihmelapsi, mies, jota fanit palvoivat, ihminen, joka pääsi ihoni alle ja kiersi siellä kuin happo kuluttaen, kunnes minusta ei ollut

mitään jäljellä. Hän, jolla oli taito saada minut alentumaan tasolleen, toimimaan kuin kiukutteleva lapsi ja joka kaiken yhdessä kokemamme jälkeen oli kadonnut elämästäni lähes kuudeksi vuodeksi jättäen jälkeensä vain hiljaisuuden, jota mikään musiikki ei pystynyt täyttämään.

Luka.

Veljeni paras ystävä.

Lapsuuteni tuki ja turva.

Nuoruuteni rakkaus.

Loppuikäni paholainen.

Ja, mitä ilmeisimmin, uusin työnantajani.

Helvetti.

Kuin vahvistaen epäilykseni todeksi, Ben laski kitaran käsistään ja kiersi valtavan sohvan päästäkseen luokseni. Hän kietoi kätensä tiukasti ympärilleni, mutta saatoin vain seisoa jäykkänä kuin rautakanki, tunnottomana ja typertyneenä, kun hän veti minut lähelleen niin kuin oli tehnyt monta kertaa aiemmin. Puristin silmäni umpeen ja pakotin itseni nostamaan käteni vanhan ystäväni ympärille. Ben oli vain muuttaman vuoden minua vanhempi, ja hän oli aina ollut kuin veli minulle. Ei ollut reilua tuomita häntä yhteisen ystävämmen teoista, vaikka mies olikin joutunut välikirkomme tahattomaksi uhriksi, muistutin itseäni ja puristin silmäni umpeen kyynelten kahahtaessa luomieni taakse.

- Ben. Mitä sinulle kuuluu? Joko olet muuttanut pois vanhempiesi luota?

- Sain viimeinkin säästettyä tarpeeksi, mies myönsi ja puristi hartaitani. - Otin jopa levykokoelmani mukaani. Niillä on nyt oma huoneensa.

Pudistin päätäni miehen olkaa vasten peittäen hymyni, ja kun annoin itseni pysähtyä tähän hetkeen, tunsin kaiken tarkemmin kuin koskaan ennen. Kuulin ilmastoinnin vaimean huminan, oven kolahduksen jossain alemmissa kerroksissa, tunsin Benin shampoon tuoksun ja laivan keinunnan, kun se liikkui hiljaa pehmeiden aaltojen mukana. Silti ennemminkin aavistin kuin kuulin Lukan läsnäolon, kun hän tuli huoneeseen.

- Mitä sinä teet täällä? Lukan tuttu ääni raastoi hermojani enemmän kuin olisi pitänyt olla mahdollista ja lihakseni jännittyivät uudelleen, kun Ben irrotti otteensa ja käännäin katsomaan taakseni.

- Sitä, mitä sinä ilmeisesti et, vastasin, enkä hävennyt yhtään teräviä sanojani. Jos Luka olisi hoitanut julkisuuskuvansa kunnolla, olisin saanut jatkaa elämäni tyytyväisenä ja, mikä tärkeintä, vapaana hänestä.

Luka vain tuijotti minua ilmeettömästi ja minä tein saman hänelle. Hän oli veljeni Oliverin paras ystävä, minua kolme vuotta vanhempi ja komea kuin synti. Tummat hiukset hipoivat olkapäitä, silmät olivat niin ruskeat, että niitä saattoi nopeasti vilkaisemalla luulla mustiksi ja suora ryhti kertoi itsevarmuudesta, jonka vain kokemus ja menestys saattoivat hänenkaltaisilleen tuoda. Hän oli komein paskiainen, jonka teini-ikäiset silmäni olivat koskaan nähneet, ja vaikka kuinka kovasti halusin väittää muuta, kuluneet vuodet olivat tehneet hänelle ainoastaan hyvää. Siitä oli viisi vuotta, kun olin nähnyt miehen viimeksi, ja nyt, vanhempana ja viisaampana, olin omillani ja vihdoinkin ylitsen hänestä.

Luka oli pukeutunut arkisesti kuten aina ennenkin, ja olisin voinut vaikka vannon nähneeni nuo farkut ja kuluneen t-paidan hänen yllään jo vuosia aiemmin. Tummat hiukset olivat pörrössä kuin hän olisi juuri herännyt, kun ne kehystivät leukaa, jonka tiesin vahvaksi ja jääripäiseksi. Näytti kuin hän ei olisi vaivautunut tekemään itselleen mitään sitten heräämisen, mikä saattoi hyvinkin olla totta. Mies nosti kättään raapiakseen niskaansa jättäen varjoonsa nuo tutut kasvot, jotka olin nähnyt lehtien sivuilla niin usein menneinä kuukausina. Ei sillä, että olisin niitä kuvia koskaan erityisen tarkasti katsonut, mitä nyt välillä kaivannut yhtä tikkataulukseni.

Ben yskähti pienesti, kun hiljaisuus välillämme vain jatkui kummankin kieltäytyessä antamasta toiselle tuumaakaan periksi.

- Kristin. Mukava nähdä sinua pitkästä aikaa. Tule istumaan. Mitä vanhemmillesi kuuluu? Ben tarttui käteeni kuin peläten minun karkaan, jos hän antaisi siihen pienintäkään mahdollisuutta, eikä hän oikeastaan ollut väärässä. Seurasin häntä vastentahtoisesti, kun mies

enemmänkin veti kuin johdatti minut suurelle sohvalle. Istuuduin sen reunalle valmiina pomppaamaan pystyyn heti tilaisuuden tullen ja ristin käteni syliini estääkseni niitä näpertämästä hameeni helmoja.

Lukitsin katseeni Lukaan, joka asteli Benin viereen pitkin, laiskoin askelin kuin meillä olisi ollut käytössämme kaikki aika maailmassa. Laivan sumutorvi soi ja tunsin pienen nytkähdyksen, kun se aloitti matkansa kohti Norjaa. Mitä ilmeisimmin olin jumissa heidän kanssaan ainakin seuraavan vuorokauden. Ellen sitten lukitsisi itseäni johonkin komeroon, mutta ottaen huomioon taipumukseni merisairauteen, se ei ollut reitti, jota olin kovin helposti halukas kokeilemaan.

Katseeni kulki miehestä toiseen odottaen jommankumman sanovan jotakin, mitä tahansa, hiljaisuuden venyessä vähitellen epämukavaksi. Luka kaivoi taskustaan plektran - hänellä oli ollut aina loputon varasto niitä mukanaan - ja naksutteli kynnellään sen terävää reunaa. Muovin jatkuva napsahtelu oli ainoa ääni, kun istuimme hiljaisuudessa entisen ystäväni tuijottaessa ilmeettömästi minua.

- Mitä Kris tekee täällä?

Kristelin hampaitani vanhalle lempinimelleni. - Kuinka monta kertaa minun pitää sanoa, etten ole poika?

Luka ei vaivautunut edes vilkaisemaan minuun, mutta hänen suupielensä liikahti kuin aavistus hymystä olisi yrittänyt karata. Sikäli kun mies oli enää kykenevä iloitsemaan.

- Niin kauan ettet näytä sellaiselta.

Tuttu vihlaisu kulki sisimmässäni ja lihakseni jännittyivät, kun tuijotin haastaviin, tummiin silmiin, jotka eivät hievahtaneet omistani. Oli totta, että varteni oli vähäinen, mutta tiesin, etteivät sentit naista tehneet. Ainakaan kenenkään älyltään täyden ihmisen silmissä. Avasin suuni haistattaakseni ylimielisellä idiootilla pitkät, mutta ristin sen sijaan käteni polvelleni. Ja jos yksi toisiinsa kietoutuneista sormistani satuikin nousemaan muiden yläpuolelle ja suuntautumaan entistä ystävääni kohti suorana ja ylpeänä, niin sellaista nyt vain sattui aina välillä. Lukan silmät kaventuivat pahaenteisesti, mutta ennen kuin hän ehti sanoa mitään, Benin puhahdus keskeytti tuijotuskilpamme.

- Lapset! Koittakaa nyt käyttäytyä edes hetki.
- Lapset?
- Olet minua vuoden vanhempi, Luka protestoi Benille rinnallani. Olimme ainakin jostakin samaa mieltä. Ben nosti kätensä pystyyn.
- Halusin vain sanoa, että yrittäkää pitää piikkiinne piilossa sen aikaa, että saan sanoa sanottavani. Sen jälkeen saatte tehdä toisillenne mitä lystätte.

Vilkaisin Lukaa ja kostonhimo kihelmöi sormiani muistaessani kaikki ne asiat, joita vuosia sitten olin hänelle halunnut tehdä. Ne eivät kuitenkaan kestäneet kauan ennen korvautumistaan oikeudenmukaisemmilla teoilla, jotka tosin saattaisivat johtaa ammattipätevyyteni peruuttamiseen tai firmamme konkurssiin. Pakotin Saran kasvot mieleeni ja purin huultani, mutta laskin sormeni lepäämään muiden seurassa. Luka ei näyttänyt yhtään sen tyytyväisemmältä.

Olin vannonut katkaisevani siteeni Lukaan kotoa lähtiessäni, ja lupaukseni oli pitänyt tähän päivään saakka. Olin silti seurannut hänen uraansa, kun Vihastus oli soittanut ensin pienissä paikallisissa kuppi-loissa ja konserteissa, sitten vähitellen suuremmissa tapahtumissa ja jopa ulkomaiden kiertueilla. Vaikka olin tehnyt parhaani taistellakseni tunnetta vastaan, olin ollut ylpeä heidän menestyksestään.

Lukasta oli tullut se tähti, josta hän oli nuorena unelmoinut. Vaikka soittaminen oli vaihtunut laulamiseen, karhea ääni oli lumonnut suuren yleisön tavalla, jollaista en ollut ennen nähnyt. Olin monta kertaa aikonut ottaa häneen yhteyttä, mutta en ollut pystynyt siihen. Olihan viime kädessä minun syy, ettei hän saanut tehdä sitä, mitä ensisijaisesti oli rakastanut. Niinpä tyydyin seuraamaan vierestä hänen uraansa ja kiristelemään hampaitani aina muistaessani hänen tahallisen ilkeät sanansa.

- Syy, miksi pyysin hänet tänne, Ben katkaisi pohdintani katsoen Lukaan, joka oli taas kääntänyt tummat silmänsä minuun, - on sinun tahriintunut imagosi. Ja syy, miksi en antanut kertoa sinulle, ketä työ koski...

- On kaikille ilmiselvä, Luka täydensi. Plektra hänen kädessään napsahti kovaäänisesti ja pyöritin päätäni irrottamatta katsettani entisestä ystävästäni. Kaksi saattoi pelata tätä peliä, oli se sitten kuinka lapsellista hyvänsä.

- Jos kuvittelet, että pystyn esittämään hänet hyvässä valossa, olet harhainen, kerroin Benille kaikella ystävyydellä, mitä sisältäni pystyin kaivamaan. Sillä hetkellä sitä tosin oli jäljellä vain muutama vaatimaton pisara, mutta Ben virnisti silti ja kallisti päätään haastaen minut.

- Olet tunnettu siitä, että saat vaikeat tapaukset näyttämään hyviltä.

- Vaikeat, kyllä. Mahdottomat? Ihmeisiin en minäkään pysty.

Lukan silmät kiristyivät, kunnes ne olivat tuskin muuta kuin pienet viillot, mutta Ben vilkaisi häntä varoittavasti eikä mies sanonut mitään. Plektra sen sijaan naksahdelti kuin mies olisi toivonut sen olevan hentoisen kaulani.

- Sitten on hyvä, etten pyydä ihmeitä. Toivon kuitenkin, että yrittäisit parhaasi. Luka voi olla hankala ihminen aina välillä, ja harkitsin pitkään, kenelle tehtävän antaisin. Luotin pitkän yhteisen historianne vuoroa. Ehkä se auttaa sinua näkemään hänen temppujensa taakse ja tuomaan esiin sen oikean Lukan, jonka me tunnemme.

Puuskahdin. - Et varmasti halua minun tuovan julkisuuteen sitä kuvaa, joka minulla hänestä on.

- Kris... Lukan ääni laski normaalia matalammaksi, varoittavaksi, ja työnsin päättäväisesti syrjään muistot, joita se minussa herätti. Viileä ilmastointi hurautti käyntiin, ja niskaani puhaltanut hento viima sai ihoni nousemaan kananlihalle. Liikahdin sitä väistääkseni, kun välinpitämättömyyden verho väistyi hetkeksi miehen katseesta ja kohotin kulmaani nähdessäni kiukun tämän silmissä. Liike oli pieni, mutta se riitti Lukaa palaamaan hillityksi itsekseen. Voitto se oli silti pienikin voitto, ajattelin, ja jos teinkin mielessäni voitonmerkin, ammattilainen minussa jätti sen tiedon vain minun ja itseni välille.

- Ehei. Kieltäydyn vetämästä teitä lokaan hänen mukanaan. Olette liian hyviä siihen, joten juoskaa kun teillä vielä on siihen mahdollisuus,

täydensin Benille. Sain palkkiokseni hymyn, mutta vain yhden. Toiset huulet tässä kauniissa huoneessa pysyivät ohuina ja valkoisina.

- Siinä ongelma onkin. Nyt hänen temppunsa vaikuttavat meihin kaikkiin. Mutta jos kääntäisit hänen kuvansa positiivisemmaksi ihmisten silmissä...

- Ihan kuin se olisi minun vikani, että ihmiset jakavat salaa otettuja kuvia, Luka protestoi avaten lopulta suunsa.

- Ei se olekaan, mutta se mitä kuvissa teet, on, Ben vastasi ohimennen ja saatoin vain nyökätä. Ensimmäinen asia, mitä artisteilleni painotin, oli kaiken tekemisen ja sanomisen julkisuus. Tällä alalla kaikki oli nettissä ikuisesti. Osa artisteista oli tyytyväisiä siihen, sillä heille tärkeintä oli saada julkisuutta, oli se sitten hyvää tai huonoa. Mutta tämä bändi? Heidän imagoinsa oli liian arvokas tuhlattavaksi ajattelemattomiin kommentteihin ja hämärässä napsittuihin salakuviin.

- Mikä on isoin ongelma? Lukan lisäksi siis?

Tällä kertaa miehen puuskahdus oli selvä enkä pystynyt estämään hymyä, joka levisi kasvoilleni ja sai poskeni särkemään. Lukan katse väisti viimeinkin hetkeksi omastani ja kun hänen kulmansa kurtistui-
vat entisestään, hymyilin tarkoituksella entistä leveämmin. Benin ilme kertoi, että hän oli kanssani samaa mieltä, mutta pysyi viisaasti hiljaa. Mies oli ollut rauhanrakentaja niin kauan kuin muistin. Ilman häntä bändi olisi varmasti hajonnut jo aikoja sitten.

- Rehellisesti sanottuna tässä on kyse pienistä asioista, joista kasvoi suuri ja myrskyinen virta. Luka on aina viettänyt paljon aikaa faniensa kanssa, ja muutama heidän ottamansa kuva lähti leviämään somessa.

Nyökkäsin, sillä Oliver oli puhunut niistä.

- Ei ole minun vikani, jos naiset tulevat tunkemaan itseään naamaani, Luka valitti, mutta kieltäydyin tuntemasta sympatiaa häntä kohtaan.

- Sen perusteella mitä niistä kuvista olen Oliverilta kuullut, et hirveästi... poistunkenutkaan niitä naisia, huomautin toistaen veljeni kerto-
maa.

Lukan ääni oli laiska ja lämmin kuin kesäinen tuuli, mutta hän ei silti vaivautunut kääntämään katsettaan minusta.

Sukella syvälle maailmaan, missä ystävyys on haavoittuvaista ja viha voi kääntyä rakkaudeksi.

Kristin ja Luka olivat lapsuudenystäviä, kunnes traaginen onnettomuus ajoi heidät erilleen saaden Kristinin hylkäämään musiikin ja pakottaen Lukan harkitsemaan uudelleen unelmiaan. Kun Lukan bändi Vihastus tarvitsee apua ja heidän täytyy kohdata toisensa vuosien tauon jälkeen, entisten ystäväysten on löydettävä yhteinen sävel voidakseen pelastaa sen, mikä heille molemmille oli joskus tärkeintä. Pystyvätkö he unohtamaan menneet virheet ja väärinymmärrykset, kun hiljalleen elpyvä ystävyys alkaa muuttua joksikin syvemmäksi?

Vihastus on hyväntuulen rakkausromaani, joka sopii tarinansa puolesta sekä nuorten että aikuisten luettavaksi. Se kertoo kahdesta vahvasta persoonasta, jotka tarvitsevat toisiaan saavuttaakseen unelmansa.

